

Морисъ

поть ъж пробуждаше и, тичешкомъ отиваше при жялостно-то лѣгло. Болѣстьта на Г-жѣ Линдіѣ държя дълго врѣмя, нъ Софія бѣше неутомима (неуморима); за то и добра-та Господжя знаеше да уцѣнява тѣзи синовнѣ любовь, като благославяше часа по кой-то ъж бѣше приела у дома си. Случи ся веднѣждь, негли отъ студенж-тѣ зимнѣ нощъ, Г-жя Линдія, да угади болѣсть-тѣ си по-злѣ; тогава поиска да ше чей, и Софія тутакси отиде въ готварницж-тѣ за да го приготи, и, растрѣперана отъ студъ, принесе го до кривата ѣ; Г-жя Линдія като го испи, подаде ѣ чящж-та думажщи. „Любезна Софію! ты много ся трудннѣ за мене; дѣщеря ми неможяше направи по вече въ това обстоятелство: Богъ да тя възнагради; обаче и азъ щж ти отдамъ признателность-тѣ си. Пріятелство-то не знае корыстолубіе; нъ за да ти докажж, че не съмъ неблагодарна, погрыжннѣ ся въ завѣта си за тебе, като ти оставямъ доволно количество пары за да ищѣриннѣ оскждность-тѣ си, кой-то не-